

1) Προσφορά, φιλοδώρημα *Λεξ. Περίδ. Βυζ.* 2) Ἡ μεταβολή τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος εἰς ἄρτους Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀπλοχέριστος ἐπίθ. Βιθυν. Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ. ἀ.) ἀπλοχέριγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπλοχεριστός < ἀπλοχερίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ παρέχων τὰ ἑαυτοῦ εὐκόλως, φειδωλός, φιλάργυρος Πελοπν.: *Μὴ φαντασθῆς πῶς θὰ βγάλῃς τίποτα ἀπ' αὐτόν, εἶναι ἄνθρωπος ἀπλοχέριστος.* Συνών. ἀκριβός **A1β**, συμμαζωχτός, σφιχτός, σφιχτοχέρης. Ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλοχέρης 1. 2) Ὁ μήπω μεταπλασθεὶς εἰς ἄρτους, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος Πελοπν. (Τριφυλ.) β) Καθόλου ἐπὶ ζύμης ἢ ἄρτου, ὁ μὴ ὑποστάς τὴν χυμικὴν ζύμωσιν Βιθυν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Ὀλυμπ.): *Τὸ ψωμί εἶναι ἀκόμα ἀπλοχέριγο Μάν. Τὸ ψωμί εἶναι ἀπλοχέριστο Ὀλυμπ.* Συνών. ἄγινος 1, ἀγίνωτος 2, ἀμπάητε, ἀμπατος 2β, *ἀνανέβαστος 2, ἀνανέβατος 1, λειψανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνακουφωτός 2, ἀνεβασμένος, ἀνεβατός **A1**.

ἀπλοχερίτσα ἢ, ἀμάρτ. ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Κορινθ.) ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλόχερος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ὅσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἐτέραν χεῖρα ἔνθ' ἄν.: *Νὰ ἴπλοχερίτσα κριθάρι Καρυά Κορινθ.* Συνών. ἀπλοχερεῖα 1, ἀπλόχερο 2.

ἀπλόχερο τό, Σκυρ. κ. ἀ. ἴπλόχερο Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀπλόχιρον Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θάσ. Θεσσ. (Τίρναβ.) Κυδων. Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών.) ἴπλόχιρο Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) ἴπλόχιρον Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. Χουλιαρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Πάγγ. κ. ἀ.) ἀπόχιρον Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἀπλοχέρι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,103 ἀπλουχέρ' Θράκ. (Αἰν.) ἴπλοχέρι Λευκ. ἴπλοχέρ' Ἡπ. (Τσαμαντ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἀπλοχέριο Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχεριό Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) ἀπλόχερος ὁ, ἀμάρτ. ἴπλόχερος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἴπλόχερος Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἴπλόχερε Τσακων. ἀπλόχερη ἢ, Πελοπν. (Βυτίν.) ἴπλόχερη Πελοπν. (Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι. Ὁ τύπ. ἀπόχιρου κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἀπό. Πβ. παρὰ Δουκ. λ. ἀποχερεῖα, παρ' ἣν καὶ ἀπλοχερεῖα.

1) Τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ.) Λευκ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἐπῆρα κάδοσα μὲ τὸ ἴπλοχέρι μου Λευκ. Ἀφ'ξὶ τοῦ ἴπλόχιρον Ζαγόρ. Πίν' νιρὸ μὲ τοῦ ἴπλόχιρον Χουλιαρ.* 2) Ποσότης δυναμένη νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς ἔνθ' ἄν.: *Ἐνα ἀπλόχερο φάβας Σκυρ. Ἐνα ἴπλόχερο σ'τάρι Κύμ. Ἐνα ἴπλόχιρο ἀλεύρ' - ρύζ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλόχιρον κόλλ'βα Πάγγ. Λό μου ἔναν ἴπλόχερο κριθάρι Καλάβρυτ. Νὰ ἴπλόχερη ἀλεύρι-φακῆ Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. Ἐνα ἴπλόχιρον μακιδοννήσ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλοχέρι ἀλεύρι Λευκ. || Φρ. Κί τ' χρόν' ἴπλόχιρα (κατὰ παρφιδίαν ἀντὶ τοῦ: κί τ' χρόν' πλῆσιτιρα. Εὐχὴ λεγομένη ὅταν τις λαμβάνῃ μικρὰν δωρεὰν ἐκ συγκομιζομένων καρπῶν) Σάμ. Συνών. ἀπλοχερεῖα 1, ἀπλοχερίτσα. β) Μικρὰ ποσότης, ἐλάχιστόν τι ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.*

Σοῦ φώναξαν, σοῦ γύρεψαν, παιδί μου, ἐλεημοσύνη ἔν' ἴπλοχέρι ἄχερο νὰ στρώσουν γιὰ κρεββάτι.

3) Ποσὸν περιλαμβανόμενον εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.): *Μῶ-δωκε ἕνα ἴπλόχιρον καρύδιμα Ζαγόρ. Ὡσέ μου ἕνα ἴπλόχερο καλαμπότσι νὰ ρίξον τοῦν γόττιονε Ἀνδρων.* Συνών. ἀπλοχερεῖα 1β. 4) Ἐλευθεριότης Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀνοιχτοχερεῖα, ἀπλοχερεῖα 1, χονβαρδοσύνη.

ἀπλόχωρα ἐπίρρ. Θήρ. Θράκ. Κῶς Σῦρ. κ. ἀ. ἀπλόχωρα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) ἴπλόχωρα Εὐβ. (Ὀρ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) Ρόδ. ἴπλόχωρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μὲ ἐπάρκειαν χώρου, μὲ εὐρυχωρίαν, ἀνέτως ἔνθ' ἄν.: *Βάλ'τα πρὸ ἀπλόχωρα Σῦρ. Ἀπλόχωρα κάθομαι σὲ τοῦτο τὸ σπίτι Θράκ. Ἐδῶ 'ς τὸ καινούριο σπίτι εἵμαστε ἀπλόχωρα Κορινθ. Εἵμαστε λίγοι τοαὶ καθόμαστε ἴπλόχωρα Κονίστρ. Τὸ φόρεμα μοῦ 'ρκεται ἴπλόχωρα αὐτόθ. Συνών. *ἀνάχωρα, ἀπλοχωρετά.*

ἀπλοχωράδα ἢ, Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: *Σ τὸ σπίτι τους ἔχουν ἀπλοχωράδα Μῆλ. Ἐδὰ ποῦ ἔφυγεν ὁ ἄλλος μας ἔχομεν ἀπλοχωράδα 'ς τὸ κρεββάτι καὶ κοιμούμεστα ἦσυχά Κρήτ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα 2.*

ἀπλοχωραίνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μετβ. κάμνω τι ἀπλόχωρον, εὐρύχωρον Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Ἀπλοχωραίνω τὸ σπὶτ' μας || Φρ. Ἀπλοχωραίνω τὴν καρδιά (παύω νὰ στενοχωροῦμαι). Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.: Κάτσε κοδὰ γιὰ ν' ἀπλοχωράνῃ τὸ τραπέζι Πάρ. Τὸ σπὶτ ἀπλοχωραίνε Σαρεκκλ. || Φρ. Ἀπλοχωραίνε ἢ καρδιά του (δὲν στενοχωρεῖται πλέον) Σαρεκκλ. Συνών. ἀπλοχωρεύω, ἀπλοχωρῶ 1.*

ἀπλοχωρένω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Πληθύνομαι, πολλαπλασιάζομαι: *Εἶδ' ἀπλοχωρέναν μέσ' 'ς ν' Ἀθήνα οἱ πατεράδες! (οἱ καθολικοὶ ἱερομόναχοι).*

ἀπλοχωρετά ἐπίρρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. ἀπλοχωρετός.

Ἀπλόχωρα, ὁ ἰδ.

ἀπλοχωρεύω ἀμάρτ. ἴπλοχωρεύω Σῦρ. ἴπλοχωρεύω Ρόδ. ἴπλοχωρεύου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος. Ὁ τύπ. ἴπλοχωρεύου κατὰ τὸ ἀπλύχωρος.

Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν ἔνθ' ἄν.: *Ἐχτίσαμε ἄλλη μιὰ κάμαρα 'ς τὸ σπίτι καὶ ἴπλοχωρέψαμε Σῦρ. Τοῦ π'κάμ'σου θὰ ἴπλοχωρέψ' Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρῶ 1.*

ἀπλοχωριά ἢ, ἀπλοχωρία Μέγαρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπλοχωριά Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Σῦρ. Χίος ἀπλοχωριά Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἴπλοχωριά Εὐβ. (Ὀρ.) ἴπλοχωρία Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπλοχωρία Μέγαρ. ἀπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.) ἀπλοχωριά Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. ἴπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος, παρ' ὃ καὶ ἀπλύχωρος.

1) Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: *Ἐχομεν μεγάλ' ἀπλοχωριά 'μεῖς 'ς τὸ σπὶτ' μας Σαρεκκλ. Πάμε 'τσεῖ ποῦ*